

ACCIO CIUTADANA

setmanari nacionalista

d'esquerra

Paraules presiden- cials

"Junt amb la República, tenim l'autonomia. La que volem? No. La que tenim dret? No. La que necessitem? No. Tenim una autonomia arrancada després d'ardua discussió, però aquesta autonomia representa l'inici de les nostres llibertats."

"Jo no comprend un home que tingui un sentiment nacionalista si no s'emociona per la llibertat humana."

Aquests conceptes pronunciats a Ripoll per l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, En Lluís Companys, deuen formar part de l'antologia de definicions del nostre nacionalisme, d'aquest nostre nacionalisme català i humà que cada dia enfonsa les seves arrels més profundament a l'ànima del nostre poble.

Si a Catalunya no hi hagués aquest canibalisme i aquests odis incivils entre els partits que representen estats d'opinió més o menys preponderant i concreta, les paraules del President haurien d'ésser escampades als quatre vents, amb totes les modalitats de la propagació del pensament humà, per tothom que a Catalunya sent l'amor a la seva Pàtria. Perquè les paraules dogmàtiques en quan a sentiments que no depenen de ningú, sinó que formen part de l'espiritualitat racial d'un poble, són patrimoni de tots els partits que es basen en el respecte a l'essència immutable del mateix.

Les paraules del senyor Companys donen així mateix la tònica del pensament d'Esquerra Republicana: intensificar tant com sigui possible, el sentiment nacionalista del poble català. Per tota aquella gent que dubta del sentit de catalanitat del nostre partit, per tots aquells que volen acaparar el sentiment patriòtic tancant-lo dintre els mesquins límits d'una lluita electoral, per a tots els que neguen l'alt sentit patriòtic dels dirigents del Govern de Catalunya, les paraules al començament transcrites del President deuen ésser repetidament meditades, per tal que no caiguessin mai més en la dubitativa, en la desconexió o en la mentida de negar l'alta catalanitat que impregna el pensament i l'obra de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La definició del catalanisme del senyor Companys, té, però, un postulat social en el segon paràgraf copiat, quan identifica el sentiment de llibertat col·lectiva pel nostre poble amb la llibertat individual dels catalans. D'aquest punt d'ovir en neix la diferenciació de les dues principals branques del nacionalisme català a l'hora actual: i no solament la diferenciació és a base doctrinal, sinó que repercuteix en l'actuació i manera de governar de la Generalitat de Catalunya. Si al cap del govern hi hagués un home que no sentís l'emoció per la llibertat humana,

Un pas enrera

Després de l'investida decisiva i fulminant d'Indaleci Prieto, en contestar, amb dades i amb números les provocacions i falsedats de l'ex-jove, l'ex-mimat *niño bien* i ex-aspirant a dictador, Calvo Sotelo, les dretes espanyoles (barreja impúdica d'un passat tenebrós i corrupte) novament acobardides, davant la temença, amb ribets de verosimilitud, d'una repetició del magnífic aixecament ciutadà del catorze d'abril del trenta-ú, repetició que ara, sense cap mena de dubte, amb l'experiència allisonadora, seria de conseqüències funestíssimes i sagnants per a elles, sembla que han frenat una mica els seus ímpetus destructors, esmortuint la seva ofensiva descarada, contra les essències liberals i democràtiques de la República.

Aquella tonada carriclona i sornaguera que de tan sentir-la ens havíem après gairebé de memòria, tonada que, talment la cançó de l'enfadós, quotidianament entonaven des de la premsa, la tribuna i el púlpit, els chors seràfics dels estúpids faritzeus cavernaris espanyols, han comprès que les estrofes no els hi sortien prou ben afinades i han callat, recomençant els assatjos a porta tancada.

Perquè, no ho era, no, la gran massa d'opinió que segons deien ells en la seva fastigosa cantarella, tenien al seu darrera, la que chorejava les seves paraules i aplaudia entusiasmada les seves actituds que, volgüent ésser heroïques devenien

grotescament ridícoles. Eren tant sols els quatre titelles aplegats a El Escorial, ninotets sense suc ni bruc, que en grinyolar desafinadament i barroerament, movien el gran terrabastall. La massa ciutadana, la força arrolladora de la multitud, sedenta de justícia i de reivindicacions, és la que es mou, vibra i s'exalta quan l'escomesa contundent d'un home d'esperit liberal i avançat posa al descobert, amb tota la cruesa, la malura infecte, la llaga purulent d'aquells, els quals, l'afrós i vil mercadeig d'un home d'història obscura i tortuòria i de conducta denigrant, va donar bel·ligerància, fent-los aparentar una força que ni de lluny ni d'aprop tenen.

Aquest pas enrera o parada en el camí emprès per el cavernisme hispà, ha d'ésser el punt de partida d'una intensa actuació de les esquerres totes, per arribar a la definitiva consecució dels nostres propòsits de reconquerir la República. El fantasma dretista que ha fet desviar uns moments la nostra atenció de l'obra republicana, generosament constructiva, no és res més que això: un fantasma. Fantasma que fa por, sí, perplexos per la sorpresa, ens embabiequem contemplant la seva carcassa; però que si, allunyant tota preocupació burjès una mica endintre, la por devé rialla i el fantasma resulta juguet inofensiu que fa anar a tomballons fins la quitxalla.

els seus procediments de govern no podrien satisfer les actuals aspiracions de Catalunya, cada dia més endavant en ordre a justes reivindicacions de caràcter social i econòmic. El to essencialment conservador i retrògrad que caracteritza a la Lliga Catalana, faria, si actualment disposés dels òrgans de govern, que el sentiment nacionalista decreixés la seva intensitat, per no trobar-se sincronitzat al sentiment actual d'una llibertat individual humana.

El nacionalisme integral és a base de la llibertat de Catalunya, per alliberar tots els catalans de tots els esclavatges i de totes les submissións: tant si són d'ordre material com moral, tant si són d'indole econòmica o d'indole política. I la frase del senyor Companys ho resumeix d'una manera admirable, precisa i justa. Així es parla al poble.

Joventut Republicana d'Esquerra

Es convoca a tots els socis a la reunió general extraordinària que tindrà lloc el proper dijous, dia 7 de juny, a les 10 de la vetlla, per a tractar de la següent ordre del dia:

Posició que deu adoptar «Joventut Republicana» davant el confusionisme que representa el fet de que no consti en el seu Reglament, a quin Partit polític milita.

Davant la transcendental importància d'aquesta reunió, puix que representa una reestructuració de la Joventut, us preguem la vostra puntual assistència a la mateixa.

Girona, 1 de juny de 1934.

El Consell Directiu

«Fènix, o l'esperit de la Renaixença»

Aristocraticisme catalanista

En aquesta darrera obra de Joan Estelric —plenitud de sòbria estilització, exponent documental i de sòlida cultura; qualitats innegables— entre altres aspectes més o menys elàstics, més o menys verinosos i d'encofnat sectarisme, hem trobat uns termes, síntesi i compendi d'unes aspiracions futures, que ens suggereixen aquest forçós comentari.

Estelric demana, pel futur del moviment catalanista —del totalitari ressorgiment, de la nostra terra— uns horitzons nets d'interferències amb els d'"abaix". Una direcció d'alçada, de fortitud i de vigoria, que defugui segons quines conomitàncies i segons quins contactes, que en les seves expressions utilitzades no queden suficientment aclarits.

Coneixent la filiació, l'especial filiació política del seu autor, aquests conceptes prenen un sentit que nosaltres titularíem de lamentable, per una part, i d'irritant, per altra.

Irritant perquè aquest vague epítet dels d'"abaix" o queda excessivament confós o, considerant-lo i interpretant-lo sense recerques, inútils, al millor expressa una idea d'"auto-aristarquia" que en res pot fonamentar-se ni acceptar-se.

En propugnar l'esmentada directriu pel futur de la política catalana hom endevina la intenció de l'autor, afanyós d'arrimar l'aigua al seu molí i de voler considerar altres camins fecundament transitables com si haguessin, forçosament, d'ésser demagògics i xabacans.

Caldria que Estelric ens retallés dins un contorn inequívoc, ens precisés més el seu abrindament per una política —conducció col·lectiva— d'alta valorització. Entre el emprès per la seva condemna, què i qui cal veure-hi?

Hi han hagut homes que, com Ortega i Gasset, preocupats i àdhuc diríem obsessionats pel creixent predomini de la massa —concepte similar, en el millor dels casos, a l'emprat pel Diputat lliguer— han presentat aquesta absorció de valors dins l'atonía vulgar com una de les fallides de l'època, i com una de les malures que cal deturar i extirpar. Però el mateix pensador ha cuitat en la seva obra capdal sobre aquest tema, "La Rebelión de las masas", a precisar que sota aquesta denominació no englobava els sectors proletaris i camperols, sinó aquella llarga sèrie d'individus existents a tots els camps, paràsits d'esforços i de comprensió pròpies, que viuen tran-